

Саксонинчи саккизинчи боб — Таслим бўлманг!

Баъзида ҳаёт чидаб бўлмас даражага келади. Муаммолар фақат тўпланиб қолаётгандек туюлади. Бизда таслим бўлиш истаги пайдо бўлиши мумкин. Шундай пайтда биз жасорат тўплашимиз керак. Унутманг, таслим бўлганлар ҳеч қачон ғалаба қозонмайди, ғалаба қозонганлар эса ҳеч қачон таслим бўлмайди. Шундай дамларда бизга ёрдам берадиган буюк ҳақиқатлардан бири шуки, агар биз Унга илтижо қилсак, Худо бизга ёрдам бериш учун ёнимиздадир. Бу ажойиб.

Исонинг даврида одамлар Уни ёрдамга келишга тайёр ҳолда топишган. Ушбу бобда Исони ёрдамга шай ҳолда топган икки кўр киши ҳақида ҳикоя қилинади. Кўрлик жуда тушқун ҳолат бўлиши мумкин. Ёрдам кутадиган жой йўқдек туюлади. Бироқ бу икки киши ёрдам топди. Улар таслим бўлишмади. Ушбу воқеа **Матто баён этган Хушхабар 20:29-34** да тасвирланган.

Исо билан шогирдлари Ериходан кетар эканлар, бир талай оломон Исога эргашди.³⁰ Йўл бўйида иккита кўр одам ўтирган эди. Улар олдиларидан Исо ўтиб кетаётганини эшитиб:

— Эй Ҳазрат, Довуд Ўғли, бизларга раҳм қилинг! — деб бақирдилар.³¹ Оломон эса:

— Жим бўлинглар! — деб уларга дўқ қилди. Улар эса янада қаттиқроқ бақириб:

— Эй Ҳазрат, Довуд Ўғли, бизларга раҳм қилинг! — деб фарёд қилишарди.³² Исо тўхтаб, уларни ёнига чақирди—да:

— Мендан нима истайсизлар? — деб сўради.³³ Улар:

— Ҳазрат, кўзларимиз очилсин! — дейишди.

³⁴ Исонинг уларга раҳми келиб, кўзларига қўл теккизди. Шу заҳоти уларнинг кўзлари очилди. Сўнг улар Исонинг ортидан эргашдилар.

Бу икки кўр кишининг тажрибаси бизга таслим бўлмаслик учун кучли **ТУРТКИЛАРНИ** кўрсатади.

УЛАРНИНГ АҲВОЛИ ОҒИР ЭДИ ва бу ҳолат уларни тинмай ёрдам сўрашга мажбур қилди. Мен кўрликни бутунлай умидсиз ва чорасиз вазият деб биламан. Бу жиддий тўсиқдир. Мен учратган барча кўр инсонларга раҳмим келади. Бу икки киши халойиқ орасида бўла олмасди. Муқаддас Китоб бизга уларнинг йўл четида ўтирганликларини айтади. Албатта, улар йўлда юра олмасдилар, шунинг учун йўл четида ўтиришганди. Таъкидлаганимдек, уларнинг аҳволи оғир эди.

Шундай бўлса-да, улар Исо келаётганини эшитиб қолишди. Исо келаётганини эшитган заҳоти Унга илтижо қила бошладилар. Улар: «Бизга раҳм қилинг, Эгам, Довуд Ўғли!» — дедилар. Уларга бошқа ҳеч ким ёрдам бера олмасди. Улар шундай аҳволда эдиларки, фақат мўъжиза улар учун бирор нарса қила оларди. Улар Исо бера оладиган ёрдамга интилдилар. У улар томон келаётган эди ва улар чорасизликдан қичқирдилар. Исо уларнинг шифо топиши учун ягона умид эди, чунки аҳволлари жуда оғир эди.

Сизнинг ҳолатингиз ҳам оғир бўлиши мумкин. Мен бу нима бўлиши мумкинлигини аниқ билмайман. Аммо таслим бўлманг. Унутманг, ёрдам бор, чунки Исо ёнингизда ва агар Унга илтижо қилсангиз, У сизга ёрдам бера олади.

УЛАРНИНГ ТАШВИШИ АНИҚ ЭДИ ва ҳамма эшитадиган тарзда ифодаланди. Улар асло жим туришни хоҳлашмади. Одамлар уларни жим бўлишга чақирди, бироқ улар бунга кулоқ солишмади. Агар улар жим қолганларида, оломон уларни оёқ ости қилиб кетиши мумкин эди. Шу сабабли улар баттарроқ бақирди. Улар тинчимадилар. Улар янада баландроқ овозда қичқирдилар: «Бизга раҳм қилинг, Эгам, Довуд Ўғли!» Шунда Исо оломоннинг шовқини орасидан уларни эшитди.

Нақадар ажойиб! Исо уларнинг Ўзига илтижо қилаётганини эшитди. У тўхтади ва уларни чақирди. Улар Унинг олдида келишганда, Исо уларга жуда оддий савол берди: «Мендан нима истайсизлар?» Эътибор беринг, улар нима деб жавоб беришди: «Биз кўришни хоҳлаймиз». Муқаддас Китобда ёзилган аниқ сўзлар қуйидагича: «Эгам! Кўзларимиз очилсин». Кўряписми, улар таслим бўлишмади. Раббий улардан нимани

хоҳлашларини сўраганда, улар айнан нимани исташларини айтишди. Улар аниқ қилиб айтдилар: «Эгам! Кўзларимиз очилсин». Уларнинг жавоби шундай бўлди.

Энди, қачонки таслим бўлгингиз келса, вазият жуда оғир туюлганда, ўз кўрқув ва ташвишларингизни қандай бўлса, шундай аниқ баён қилинг. Исо ёнингизда ва У сизга ёрдам бера олади. Шундай бўлсин, омин!

УЛАРНИНГ ШИФО ТОПИШИ ШУБҲАСИЗ ЭДИ ва бу уларга катта қувонч келтирди. Бу сўзларга кулоқ тутинг: «Исонинг ичи ачиб, уларнинг кўзларига кўлини тегизди». Худога шукур! Ёрдамга шунчалик муҳтож бўлган бу кўр кишиларга Исо қандай муҳаббат билан муносабатда бўлганини кўряпсизми? Оломон овозини ўчирмоқчи бўлганларга-я! Исо ҳамдардлик, раҳм, муҳаббат ва шафқат билан уларнинг кўзларига тегинди ва улар ўша заҳоти очилди. Улар дарҳол кўра бошладилар.

Ҳозир мен бу қандай юз берганини тасаввур қилишга уриняпман. Уларнинг мияси атроф-муҳитни кўришга кўникмаган эди. Уларнинг кўзлари кўришга одатланмаганди. Бу ақл бовар қилмас мўъжиза эди: бирданига, ҳеч қандай олдиндан тайёргарликсиз, бу одамлар кўра бошладилар. Уларнинг асаб тизими ва мия фаолиятининг барча иши дарҳол шундай созландики, улар кўра оладиган бўлишди. Улар ўша заҳотиёқ кўрдилар.

Шундан сўнг улар нима қилгани ҳақида ўйлаб кўринг. Улар дарҳол Унга эргашдилар. Улар энди йўл четида ўтирмас, садақа сўрамас ва бақирмас эдилар. Энди улар кўзларига тегиниб, уларга кўриш қобилиятини берган Зотнинг ортидан кетишди. Шифо ҳақиқий эди. Ишончим комилки, улар бошқа ҳеч қачон кўр бўлишмаган, чунки Исо уларни даволаган эди.

Шундай экан, дўстим, таслим бўлманг. Халоскор сизга тегинганда, Унга эргашинг. Бу кўр кишилар айнан шундай йўл тутдилар. У уларга кўриш қобилиятини берганида, улар дарҳол Унга эргашдилар. Уларнинг нигоҳи бутунлай ўзгарди ва ҳаётлари ҳам бутунлай бошқача бўлди.

Ушбу кўр кишилардан олинган маслаҳатлар сизга таслим бўлмасликка ёрдам беради. Йўқ, ҳолатингиз бундан анча оғир бўлса ҳам таслим бўлманг. Муаммоларингизни Исога айтинг. Ҳаётингизда Унинг мурожаатини қабул қилинг. Сўнгра Унга эргашинг.